

Hans utstråling

Jeg har noen ganger spurt meg selv om hvordan det kan ha vært å møte Jesus direkte da han vandret rundt i Israels land. Jeg tror han hadde en utstråling som gjorde at mennesker som møtte ham merket at det her var noe helt spesielt. Det sies om ham i Apg 10,38, ”at han gikk omkring overalt og gjorde godt og helbredet alle som var underkuet av djevelen, for Gud var med ham”. Det sies ikke at han gjorde godt idet han helbredet, men at han gjorde godt og helbredet.

Og jeg har spurt meg selv; hva gjorde Jesus når han gjorde godt mot mennesker han møtte? Om vi skulle summere det kort opp kan vi si at han møtte mennesker med nåde og sannhet. Han reiste opp igjen slike som hadde falt og som var blitt fornedret på ulike måter. Ja, han formidlet en ny selvrespekt og opplevelse av egen verdi inn i mange nedslåtte menneskers liv.

Israel var på denne tiden full av mennesker som var blitt tråkket på og fornedret. Ikke bare av den romerske okkupasjonsmakten med sin brutalitet, men også av folkets egne religiøse ledere som syntes å ha hatt liten omsorg for de svake og forkomne.

Jesus møtte mennesker som en som var *full av nåde og sannhet*. Så full var han av dette at det strålte ut av ham. Derfor kan Paulus også skrive om at ”*kunnskapen om Guds herlighet, som stråler i Kristi ansikt, skal lyse fram*”, 2 Kor 4,6. Hvordan var det at Guds herlighet strålte ut av ham? Jeg har tenkt meg at det strålte ut av øynene hans. Nåden strålte ut av det ene øyet, og sannheten ut av det andre. Slik at når Jesus så på et menneske så skjedde det med et *samsyn av nåde og sannhet*.

Johannes evangeliet gir flere eksempler på dette. Et eksempel møter vi i 8,1-11, i beretningen om kvinnen som var blitt grepet i ekteskapsbrudd.

De skriftlærde og fariseerne var ofte enøyde på sannheten, og derfor hadde de bare fordømmelse å komme med overfor denne kvinnen. Men Jesus så på henne med dette samsynet av nåde og sannhet. Han så sannheten – og han bruker ordet synd om det hun har gjort, ”*Gå bort, og synd ikke mer fra nå av*”. Men han så også et menneske, skapt av Gud i hans bilde, og omfattet av guddommelig omsorg og kjærlighet. Og derfor møtte han henne også med nåde og tilgivelse.

Samspeillet mellom nåde og tilgivelse

Det er dette samspeillet mellom nåde og sannhet, eller samsynet som vi har kalt det, som vi møter hos Jesus som gjør ham så spesiell og enestående, som vi skal stoppe opp for i dette første bibelstudiet.

Og det er to grunner til at det er viktig for oss å bevisstgjøre oss på dette.

For det første for at vi skal kunne lære å forholde oss til andre mennesker med noe av samme holdning som Jesus hadde, ja, se på dem med det samme syn som ham.

Og for det andre for at vi skal kunne gripe at Jesus møter også oss, deg og meg med både nåde og sannhet.

Jesus hadde altså dette samsynet av nåde og sannhet. Hva er det som er typisk for oss mennesker, også for oss kristne, i vårt møte med hverandre? Hvordan ser vi på hverandre? Min erfaring er at vi ofte kan være enøyde på den ene eller andre måten.

Om å være enøyde på sannheten

Noen er enøyde på sannheten. De ser bare det som er galt. Det som de selv synes er kritikkverdig. Det som jeg selv synes burde være annerledes. Og mange av oss legger på en skarpsindig måte merke til det mennesker rundt oss kommer til kort med. Det kan gjelde vår ektefelle, våre barn eller foreldre, eller en arbeidskamerat. Ofte er det bare ubetydelige bagateller, men allikevel noe som stadig blir tatt fram i kritiske bemerkninger.

Eller ting som skjer på et kristent møte eller i en gudstjeneste. Det er underlig hvor kritiske noen kan være i forhold til noe som er litt nytt eller annerledes enn det en er vant til. Og hvor nådeløse vi kan være i forhold til noe som ikke fungerte helt så bra som det burde. En enøyde vektlegging på det jeg oppfatter som sannheten i forhold til mennesker rundt meg. Og så blir vi lett slike som Jesus taler om i Bergprekenen, ”*Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye legger du ikke merke til*”, Matt 7,3.

Du og jeg har rett i mye av det vi ser som kritikkverdig hos vår neste. Ingen av oss er fullkomne, og vi lever alle i syndefallets verden. Du ser rett, men ser du bare med det ene øye? Ser du ikke at din kristne bror og søster, din ektefelle, dine barn, din nabo eller din kollega også er mennesker som er helt avhengige av Guds nåde, slik som du daglig er det?